

GRISHAVERSE

OMBRA I OS

Aviat
una sèrie de
NETFLIX

fanbooks

LEIGH BARDUGO

LEIGH BARDUGO

OMBRA I OS

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *Shadow and Bone*

© Leigh Bardugo, 2012

© del mapa: Keith Thompson, 2012

© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: gener del 2021

ISBN: 978-84-18327-30-8

Dipòsit legal: B. 20.922-2020

Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL
1

Plantada al voral d'un camí abarrotat, vaig contemplar els camps ondulants i les granges abandonades de la vall Tula, albirant per primer cop el Plec Tenebrós. El meu regiment es trobava a dues setmanes de marxa del campament de Poliznaya i el sol de tardor escalfava l'ambient, però jo tremolava dins l'abric mentre observava la boira que s'estenia com una taca bruta a l'horitzó.

Una espatlla robusta em va clavar una trompada per darre-re. Vaig ensopegar i em va faltar ben poc per acabar estampada de morros sobre el fang del camí.

—Ei! —va cridar el soldat—. Vigila!

—Per què no vigiles tu, amb aquests peus de sapastre? —vaig contestar, i vaig veure amb satisfacció la sorpresa que se li va dibuixar a l'ample rostre. Aquesta mena d'individus, especialment els homenots que duen rifles grossos, no s'esperen que els repliqui una nyicris com jo. Sempre els deixo una mica parats.

El soldat de seguida va digerir la novetat, em va adreçar una mirada desagradable mentre es penjava bé la motxilla a l'espatlla i, tot seguit, va desaparèixer entre la caravana de cavalls, homes, carretes i carros, que s'allargava sobre el cim del turó i acabava enfonsant-se en la vall de sota.

Vaig apressar el pas examinant la multitud per sobre. Feia hores que havia perdut de vista el penó groc del carro de provisions i sabia que m'havia quedat molt enrere.

Mentre caminava vaig ensumar la fragància del bosc tardorenc, verd i daurat, que la brisa em portava des de darrere. Érem al Vy, l'ampla via que antigament portava d'Os Alta a les riques ciutats portuàries de la costa occidental de Ravka. Però això era abans del Plec Tenebrós.

Algú cantava entre la gentada. Cantava? Quin imbècil cantava de camí al Plec? Vaig tornar a mirar aquella taca a l'horitzó i vaig haver de reprimir una esgarrifança. Havia vist el Plec Tenebrós a molts mapes, un tall negre que separava Ravka de la seva única costa tancant-li l'accés al mar. De vegades semblava una clapa; d'altres, un núvol informe i inhòspit. I després hi havia els mapes que simplement representaven el Plec Tenebrós com un llac estret i llarg, anomenat pel seu altre apel·latiu: el Fals Mar, nom que pretenia tranquil·litzar soldats i mercaders per encoratjar-los a creuar-lo.

Vaig esbufegar. Potser això entabanava el típic mercader grassó, però a mi m'animava més aviat poc.

Vaig apartar la mirada de la boirina sinistra que apuntava al lluny i em vaig fixar en les ruïnes de les granges de Tula. Feia molt de temps la vall havia estat la llar d'algunes de les explotacions més riques de Ravka. Una terra on els pagesos ateniien els conreus i les ovelles pasturaven en camps verds. I, llavors, va aparèixer un tall llòbrec al paisatge, una falca de negror gairebé impenetrable que creixia cada any i per la qual pul·lulaven tota mena d'horrors. Què se n'havia fet, dels pagesos, els ramats, els conreus, els masos i les famílies, no ho sabia ningú.

«Prou —em vaig dir amb fermesa—. Només ho empitjores. Fa anys i panys que la gent creua el Plec..., normalment amb un nombre enorme de baixes, però tant és». Vaig agafar una profunda alenada per asserenar-me.

—No defalleixis enmig del pas —em va advertir una veu a cau d'orella, alhora que un braç feixuc m'engrapava per les espatlles i me les estrenyia fort. Vaig alçar la vista i vaig veure la cara familiar d'en Mal, amb una lluïssor alegre als seus ulls blaus, mentre es posava a caminar al meu costat—. Som-hi —va dir—. Un peu al davant de l'altre. Ja saps com va.

—Estàs interferint en el meu pla.

—Ah, sí?

—Sí. Defallir, que em trepitgin i que rebi doloroses ferides arreu.

—Sembla un pla genial.

—Però... si quedo horriblement esguerrada, llavors no podré creuar el Plec.

En Mal va assentir lentament.

—Entesos. Et puc empènyer sota un carro, si això t'ha d'ajudar.

—Ho pensaré —vaig remugar, però vaig notar que m'aixecava l'ànim igualment. Molt a pesar meu, en Mal encara exercia aquest efecte sobre mi. I no només sobre mi. Una bonica rosseta ens va passar pel costat tot saludant i adreçant a en Mal una mirada coqueta per damunt l'espatlla.

—Ei, Ruby! —va cridar ell—. Ens veurem més tard?

La Ruby va deixar escapar una rialleta i va fugir corrents entre la multitud. En Mal va somriure com un babau fins que em va veure girar els ulls en blanc.

—Què passa? Em pensava que la Ruby et queia bé.

—Pel que es veu, no tenim gaire de què parlar —vaig respondre secament. De fet, sí que m'havia caigut bé, la Ruby..., al principi. Quan en Mal i jo vam marxar de l'orfenat de Keramzin per fer el servei militar a Poliznaya, m'havia neguitejat conèixer altra gent. Però un munt de noies havien estat d'allò més disposades a fer-se amigues meves, i la Ruby entre les que més. Aquelles amistats havien durat el que jo havia trigat

a esbrinar que l'únic que els interessava era la meva proximitat amb en Mal.

Ara el vaig observar mentre obria els braços amb vitalitat i alçava la cara cap al cel de tardor, aparentment d'allò més feliç. Fins i tot li vaig notar, amb cert disgust, alegria en el pas mentre caminava.

—Es pot saber què t'ha agafat? —vaig rondinar, furiosa.

—Res —va respondre, sorprès—. Em sento fantàsticament bé.

—Però com pots estar tan... tan confiat?

—Confiat? No ho he estat mai. Ni espero estar-ne mai.

—Doncs de què va tot això? —vaig demanar, bellugant expressivament la mà davant seu—. Sembla que vagis a un gran sopar, en comptes d'una possible mort i desmembrament.

En Mal va deixar anar una riallada.

—T'amoïnes massa. El rei ha fet venir un escamot sencer de piròmans Grisha per cobrir els esquifs, fins i tot uns quants d'aquells Colpidors tan sinistres. A més, tenim rifles —va recordar ell, donant uns copets al que duia penjat a l'esquena—. No ens passarà res...

—Un rifle no servirà de gaire si ens ataquen amb ganes.

En Mal em va adreçar una mirada burleta.

—Es pot saber què et passa últimament? Estàs més rondinaire que de costum. I fas una fila lamentable.

—Gràcies —vaig deixar anar amb ironia—. No dormo gens bé.

—I això és nou?

Tenia raó, és clar. Jo mai no havia dormit bé. Però els darrers dies dormia pitjor que mai. Els sants sabien prou que tenia bons motius perquè m'atemorís acostar-me al Plec, motius que compartien tots i cadascun dels integrants del nostre regiment prou desafortunats perquè els haguessin triat per a la travessia. Però hi havia una altra cosa, una profunda sensació de desasossec que no sabia identificar del tot.

Vaig esguardar en Mal. Temps enrere li havia confiat tots els meus temors.

—És que... tinc com un neguit.

—Para de preocupar-te tant. Potser pujaran en Mikhael a l'esquif. Els volcra es fixaran en aquella panxota tan suculenta i ens deixaran en pau.

Sense que vingués a tomb, vaig recordar una cosa: en Mal i jo, asseguts de costat en una butaca de la biblioteca del duc, passant les pàgines d'un enorme volum relligat en cuir. Havíem trobat una il·lustració d'un volcra: urpes llargues i llardoses, ales coriàcies i fileres de dents esmolades per devorar carn humana. Eren cecs després de viure i caçar durant generacions al Plec, però deia la llegenda que podien ensumar sang humana a quilòmetres de distància. Jo havia assenyalat la imatge del full i havia preguntat: «Què sosté?».

Encara podia sentir en Mal xiuxiuejant-me a l'orella. «Em penso..., em penso que és un peu». Vam tancar el llibre de cop i vam córrer xisclant cap a la seguretat de la llum del sol...

Sense adonar-me'n, m'havia aturat, garratibada i incapaç de foragitar aquell record. Quan en Mal va veure que no el seguia, va deixar anar un gran sospir de desesperació i va tornar amb mi. Em va posar les mans a les espatlles i em va sacsejar suaument.

—Feia broma. Ningú es menjarà en Mikhael.

—Ja ho sé. —Vaig mirar-me les botes—. Ets molt graciós.

—Vinga, Alina. No ens passarà res.

—No ho pots saber, això.

—Mira'm. —Em vaig obligar a mirar-lo als ulls—. Sé que estàs espantada. Jo també. Però ens en sortirem i no ens passarà res. Com sempre. D'acord? —Va somriure, i el cor em va palpitatar molt fort al pit.

Em vaig passar el polze per damunt de la cicatriu que em recorria el palmell dret i vaig agafar una alenada tremolosa.

—D'acord —vaig dir a contracor, tot i que em vaig sorprendre tornant-li el somriure.

—Hem recuperat l'ànim de la senyora! —va exclamar en Mal—. El sol pot brillar de nou!

—Au, vols callar?

Em vaig girar per clavar-li un petit cop de puny, però, abans de poder-ho fer, ell m'havia agafat en braços i m'havia enlairat. Un enrenou de cascots de cavall i crits va trencar l'encís. En Mal em va apartar al marge del camí just quan un enorme carruatge negre passava rabent, fent fugir tothom dels estrepitosos cascots de quatre cavalls negres. Al costat del cotxer que brandava el fuet, hi seien dos soldats amb abrics de color carbó.

L'Obscur. El seu carruatge negre i l'uniforme fosc de la seva guàrdia personal eren inconfusibles.

Un altre carruatge, aquest pintat de vermell, ens va avançar a un ritme més reposat.

Vaig alçar els ulls cap a en Mal, amb el cor desbocat després d'aquell perillós instant.

—Gràcies —vaig mussitar. De sobte en Mal es va adonar que m'envoltava amb els braços. Em va deixar anar i va retrocedir immediatament. Jo em vaig espolsar l'abric amb l'esperança que no se'm notés la vermellor de la cara.

Va passar un tercer carruatge, pintat de color blau, i una noia es va abocar per la finestra. Els seus cabells eren negres i rinxolats, i duia un barret de guineu argentada. Va examinar la gent que l'observava i, com era previsible, es va fixar en en Mal.

«Tu també fantasiejaves amb ell —em vaig renyar—. Per què no hauria de fer el mateix una preciosa Grisha?».

Els llavis de la noia es van plegar en un petit somrís mentre li sostenia la mirada, llambregant-lo per damunt l'espatlla fins que el carruatge va quedar fora de la vista. En Mal la va

seguir amb els ulls, bavejant i amb la boca mig oberta com un babau.

—Tanca la boca abans que t'empassis una mosca —li vaig etzibar.

En Mal va parpellejar, encara bocabadat.

—Ho has vist? —va exclamar una veu. Em vaig tombar i vaig veure en Mikhael corrent cap a nosaltres amb una expressió d'incredulitat gairebé còmica. En Mikhael era un pèl-roig grandot, de cara ampla i coll encara més ample. Al seu darrere, en Dubrov, escanyolit i morè, s'afanyava per no quedar enrere. Tots dos eren exploradors de la unitat d'en Mal i mai no s'allunyaven gaire d'ell.

—És clar que ho he vist —va dir en Mal, mentre l'expressió embadalida s'evaporava per convertir-se en un somriure tèrbol. Jo vaig fer una ganyota.

—Se't menjava amb els ulls! —va cridar en Mikhael, donant un cop a l'espatlla d'en Mal.

L'alludit va arronsar les espatlles per treure-li importància, però el somriure se li va eixamplar.

—Això sembla —va deixar anar amb aires de suficiència.

En Dubrov va canviar de peu el pes amb neguit.

—Diuen que les noies Grisha et poden embruixar.

Vaig sufocar una rialleta.

En Mikhael em va mirar com si ni s'hagués fixat en la meua presència.

—Ei, Canyiula —va etzibar, i em va clavar un copet al braç. Vaig arrufar les celles en sentir el malnom, però ell ja s'havia tombat cap a en Mal—. Saps que farà nit al campament? —va comentar amb malícia.

—M'han dit que la tenda dels Grisha és grossa com una catedral —va afegir en Dubrov.

—Amb una pila d'acollidors raconets foscos —va observar en Mikhael, i va bellugar les celles amb eloqüència.

En Mal va deixar anar un udol. Sense dedicar-me ni una sola mirada més, tots tres es van allunyar amb grans camal·lades, cridant i empenyent-se els uns als altres.

—Un plaer haver-vos vist, nois —vaig remugar entre dents. Em vaig reajustar la corretja de la bossa sobre l'espatlla i vaig tornar al camí per sumar-me de nou als pocs rereassagats que baixaven pel turó cap a Kribirsk. No vaig apressar el pas. Probablement m'esbronzarien quan per fi arribés a la Tenda dels Documents, però en aquell moment tampoc hi podia fer res.

Em vaig refregar el braç on en Mikhael m'havia clavat el petit cop de puny. Canyiula. Com detestava aquest malnom. «No em deies així quan estaves borratxo de *kvas* i provaves de grapejar-me davant la foguera de primavera, moniato infeliç», vaig pensar amb rancúnia.

Kribirsk no era res de l'altre món. Segons el cartògraf en cap, havia estat una tranquil·la vila amb mercat a l'època d'abans que hi hagués el Plec Tenebrós, poc més que una plaça Major polsegosa i un hostel per a viatgers cansats del Vy. En canvi, actualment havia esdevingut una mena de ciutat portuària desgavellada que creixia al voltant d'un campament militar permanent i el moll sec on els esquifs de sorra esperaven embarcar passatgers cap a la foscor de Ravka Occidental. Vaig deixar enrere tavernes i cantines, i el que estava ben segura que eren bordells per satisfer les tropes de l'exèrcit del rei. Hi havia comerços que venien rifles i ballestes, fanalets i llanternes, tot l'equip necessari per a una travessia al Plec. La petita capella de parets emblanquinades i resplendents cúpules en forma de ceba estava sorprenentment ben reparada. «O potser no tan sorprenentment», vaig rumiar. Qualsevol que pretengués creuar el Plec Tenebrós seria prou sensat per aturar-s'hi a pregar.

Em vaig dirigir a on acampaven els topògrafs, vaig deixar la motxilla en un jaç i vaig córrer a la Tenda dels Documents.

Em vaig sentir alleujada de no veure el cartògraf en cap enlloc i poder-hi entrar sense cridar l'atenció.

Una vegada a dins de la tenda de lona blanca, em vaig sentir relaxada per primer cop des que havia vist el Plec. La Tenda dels Documents, si fa no fa, era la mateixa que havia vist a tots els campaments, molt ben il·luminada i amb rengleres de taules de dibuix damunt les quals s'abocaven els artistes i els topògrafs per treballar. Després del soroll i la bullícia de la ruta, resultava tranquil·litzador el so del cruixit del paper, l'olor de la tinta i el frec suau dels plomins i els pinzells.

Vaig treure el quadern d'esbossos de la butxaca de l'abric i vaig seure en un banc de treball al costat de l'Alexei, que es va tombar i em va xiuxiuejar en to irritat:

—On t'havies ficat?

—Gairebé m'ha atropellat el carruatge de l'Obscur —vaig respondre, agafant un paper net i fullejant els esbossos per buscar-ne un d'adient per copiar-lo. L'Alexei i jo érem aprenents de cartografia i una part de la nostra formació consistia a lliurar un parell de croquis o de reproduccions acabades a la fi de cada jornada.

L'Alexei va inspirar profundament.

—I ara! Però l'has vist?

—De fet, em preocupava més no morir sota el carro.

—Hi ha pitjors maneres de dinyar-la. —Es va fixar en el croquis d'una vall rocosa que estava a punt de començar a copiar—. Uix. Aquest no. —Va girar els fulls del meu quadern fins a trobar el perfil d'una serralada, i va picar-hi amb el dit—. Això.

Amb prou feines havia acostat el llapis al paper, quan el cartògraf en cap va entrar a la tenda i va recórrer el passadís observant la nostra feina en passar.

—Espero que sigui el segon croquis el que estigueu començant, Alina Starkov.

—Sí —vaig mentir—. Sí, és clar.

Tan aviat com el cartògraf va haver passat de llarg, l'Alexei va xiuxiuejar:

—Parla'm del carruatge.

—He d'acabar els meus dibuixos.

—Té —va dir, exasperat, mentre me'n passava un dels seus.

—Sabrà que l'has fet tu.

—No és gaire bo. L'hauries de poder fer passar per un dels teus.

—Aquest és l'Alexei que conec i que he de suportar —vaig remugar, però no li vaig tornar el dibuix. L'Alexei era un dels ajudants amb més talent i ell ho sabia prou.

Em va arrencar fins a l'últim detall sobre els tres carruatges Grisha. Com que li estava agraïda pel dibuix, vaig fer tot el que vaig poder per satisfer la seva curiositat mentre enllestia l'alçat de la serralada i mesurava amb potineria alguns dels pics més elevats.

Quan se'ns va esgotar el temps, ja es feia de nit. Vam lliurar la feina i vam anar a la tenda menjador, on vam fer cua perquè ens servissin l'estofat fastigós que repartia un cuiner suós i després vam seure amb altres topògrafs.

Vaig menjar en silenci, escoltant com l'Alexei i els altres intercanviaven xafarderies de campament i xerraven sobre la travessia de l'endemà. L'Alexei insistia que jo tornés a explicar l'incident amb els carruatges Grisha, cosa que es rebia amb la barreja habitual de fascinació i basarda davant qualsevol esment de l'Obscur.

—És antinatural —va dir l'Eva, una altra ajudant; tenia uns bonics ulls verds que no aconseguien dissimular el seu nas de porqueta—. Com tots ells.

L'Alexei va inspirar amb desdeny.

—Sisplau, estalvia'ns les teves supersticions, Eva.

—Per començar, va ser un Obscur qui va crear el Plec Tenebrós.

—D'això en fa segles! —va protestar l'Alexei—. I aquell Obscur estava totalment boig.

—Aquest està igual de guillat.

—Pallussa —li va engegar l'Alexei, i la va bandejar amb un gest de la mà. L'Eva li va adreçar una mirada ofesa i li va girar l'esquena expressament per parlar amb les seves amigues.

Jo romania callada. Era més pallussa que l'Eva, malgrat les seves supersticions. Només era gràcies a la caritat del duc que jo sabia llegir i escriure, però, per un acord tàcit, en Mal i jo evitàvem esmentar Keramzin.

Com si m'hagués sentit, una sorollosa riallada em va arrencar dels meus pensaments. Em vaig tombar i vaig mirar per damunt l'espatlla. En Mal seia en una taula, envoltat d'un grup d'exploradors escandalosos.

L'Alexei va seguir la meva mirada.

—Com us vau fer amics, vosaltres dos, per cert?

—Ens vam criar plegats.

—Doncs no sembla que tingueu gaire en comú.

Vaig arronsar les espatlles.

—Suposo que, de petits, és fàcil tenir molt en comú. —Com la soledat, records de pares que oblidaríem i el plaer d'escapar de les tasques rutinàries per jugar a batalles al nostre prat.

L'Alexei semblava tan escèptic que no em vaig poder estar de riure.

—No sempre ha estat l'Increïble Mal, explorador expert i seductor de noies Grisha.

A l'altre se li va desencaixar la mandíbula.

—Ha seduït una noia Grisha?

—No, però estic segura que ho farà —vaig remugar.

—I doncs, com era en Mal?

—Era baixet i rodanxó, i li feia por la banyera —vaig explicar amb satisfacció.

L'Alexei va esguardar en Mal.

—M'imagino que les coses canvien.

Vaig fregar-me la cicatriu del palmell amb el polze.

—Suposo que és així.

Vam retirar els plats i vam sortir a la fresca de la nit. De camí a les nostres tendes vam fer marrada per poder passar pel campament Grisha. El seu pavelló sí que era de la mida d'una catedral, cobert de seda negra i amb els penons blau, vermell i porpra onejant ben amunt. Amagades al darrere hi havia les tendes de l'Obscur, vigilades per Colpidors Corporialki i la guàrdia personal de l'Obscur.

Quan l'Alexei es va cansar de xafardejar, vam enfilar de nou cap al nostre allotjament. Estava molt callat i es feia petar els artells, i vaig comprendre que tots dos pensàvem en la travessia de l'endemà. I si s'havia de jutjar per l'humor taciturn que s'havia imposat al nostre sector, no érem els únics. Hi havia gent que ja s'havia ficat al jaç i que dormia (o que ho intentava), mentre que altres s'arrupien al voltant d'un fanalet, parlant en veu baixa. Alguns seien aferrant les seves icones i pregant als seus sants.

Jo vaig desplegar el meu sac sobre un jaç estret, em vaig treure les botes i vaig penjar l'abric. Llavors em vaig esmunyir entre les mantes folrades de pells i vaig clavar la vista al sostre, esperant adormir-me. Vaig estar-me així llarga estona, fins que tots els fanalets es van haver apagat i els murmurs de conversa van cedir lloc a suaus roncs i remors de cossos canviant de posició.

L'endemà, si tot anava segons el pla, accediríem sense novetat a Ravka Occidental, i jo veuria per primer cop el Ver Mar. Allà, en Mal i els altres exploradors caçarien llops vermells, guineus marines i altres bèsties preuades que només es troben a ponent. Jo m'estaria amb els cartògrafs a Os Kervo per concloure la meva formació i ajudar a cartografiar tota la informació que recollíem al Plec. I, en acabat, naturalment, hauria

de creuar el Plec novament per tornar a casa. Però se'm feia difícil pensar amb tanta antelació.

Encara estava completament desperta quan ho vaig sentir. *Toc, toc*. Pausa. I tot seguit, de nou: *Toc, toc*. Pausa. *Toc*.

—Què passa? —va mussitar l'Alexei, endormiscat, des del jaç més a la vora del meu.

—Res —vaig xiuxiuejar mentre sortia del sac i em posava les botes.

Vaig agafar l'abric i em vaig esquitllar fora del barracot tan silenciosament com vaig poder. En obrir la porta vaig sentir una rialleta i una veu femenina que deia des de l'obscuritat:

—Si hi ha aquell explorador, digue-li que passi cap a dins per mantenir-me calentona.

—Si vol agafar *tsifil*, estic segura que tu seràs la seva primera parada —vaig etzibar tendrament, i vaig sortir a la nit.

L'aire fresc m'encetava la cara, i em vaig emboçar la barbeta amb el coll de l'abric, tot desitjant haver-me aturat a agafar la bufanda i els guants. En Mal seia als rudimentaris esglaons donant-me l'esquena. Més enllà, podia veure en Mikhael i en Dubrov passant-se una ampolla sota les torxes del sender.

Vaig arrufar el front.

—Sisplau, digue'm que no m'has despertat només per dir-me que te'n vas a la tenda Grisha. Què vols? Consell?

—No dormies pas. Estaves estirada, escalfant-te el cap.

—T'equivoques. Planejava com esquitllar-me dins el pavelló Grisha per procurar-me una Corporialnik bufoneta.

En Mal va riure. Vaig vacil·lar a la porta. Això era el que més em costava de tenir-lo a prop (llevat de les matusseres acrobàcies que provocava al meu cor). No suportava haver de dissimular tot allò amb què em feria, però encara suportava menys la idea que ell se n'assabentés. Vaig pensar a fer mitja volta i tornar-me'n cap a dins. Però em vaig empassar la gelosia i vaig seure al seu costat.

—Espero que m’hagis portat algun detall —vaig dir—. Els secrets de seducció de l’Alina no surten barats.

Va somriure.

—M’ho pots apuntar al meu compte?

—Suposo. Però només perquè sé que m’ho pagaràs.

Vaig fitar en la foscor i vaig observar com en Dubrov feia un glop a l’ampolla titubant cap endavant. En Mikhael va allargar el braç per subjectar-lo, i l’escàndol de les seves riallades ens va envoltar en la nit.

En Mal va brandar el cap i va sospirar.

—Sempre mira de no perdre el ritme d’en Mikhael. Probablement acabarà vomitant sobre les meves botes.

—T’ho mereixes —vaig replicar—. I doncs, què feu aquí? —Quan havíem començat el servei militar ara feia un any, en Mal m’havia vingut a veure pràcticament cada nit. Però ara havien passat mesos des de l’última vegada.

Va arronsar les espatlles.

—No ho sé. Semblaves molt abatuda al sopar.

Em sorprenia que s’hi hagués fixat.

—Simplement pensava en la travessia —vaig explicar amb compte. No era ben bé una mentida. M’aterria entrar al Plec, i sens dubte a en Mal no li calia saber que l’Alexei i jo havíem estat parlant d’ell—. Però em commou la teva preocupació.

—Ep —va dir, aguantant-se el somriure—, que em preocupo.

—Si tens sort, un volcra se’m cruspirà per esmorzar demà i llavors no t’hi hauràs d’amoïnar més.

—Saps que estaria perdut sense tu.

—No has estat perdut mai a la vida —me’n vaig burlar. Jo era la cartògrafa, però en Mal sabia trobar el nord a cegues i fent la figuereta.

Va fer xocar la seva espatlla contra la meva.

—Tu ja m’entens.

—I tant —vaig dir. Però no era així. En realitat, no.

Vam seure en silenci, contemplant com l'alè formava bafarades en la gelor de la nit.

En Mal es va estudiar les puntes de les botes i va comentar:

—Em sembla que jo també estic nerviós.

El vaig burxar amb el colze i vaig afirmar amb una confiança que no sentia:

—Si vam poder plantar cara a l'Ana Kuya, ens podem enfrontar amb uns quants volcra.

—Si no em falla la memòria, l'últim cop que vam fer enfadar l'Ana Kuya, et van estirar les orelles i tots dos vam acabar netejant els estables.

Vaig fer una ganyota.

—Provo de donar-te ànims. Almenys podries fingir que me'n surto.

—Saps què és el més graciós? —va dir—. Que de vegades la trobo a faltar.

Vaig fer el que vaig poder per dissimular la meva estupefacció. Havíem passat més de deu anys de la nostra vida a Keramzin, però jo normalment tenia la impressió que en Mal ho volia oblidar tot sobre aquell lloc, potser a mi i tot. Allà ell havia estat un altre refugiat perdut més, un altre orfe que se sentia agraït per cada mos que es podia ficar a la boca, per cada parell de botes de segona mà. A l'exèrcit havia trobat un lloc on a ningú li calia saber que temps enrere havia estat un nen no volgut.

—Jo també —vaig admetre—. Li podríem escriure.

—Potser.

De sobte va allargar la mà i em va agafar la meva. Vaig procurar ocultar la petita esgarrifança que em va recórrer tot el cos.

—Demà, a aquestes hores, seurem al port d'Os Kervo contemplant el mar i bevent *kvas*.

Vaig veure com en Dubrov es balancejava endavant i endarrere, i vaig somriure:

—En Dubrov s’hi apuntarà?

—Només tu i jo —va dir en Mal.

—De debò?

—Sempre som tu i jo, Alina.

Per un instant em va semblar cert. El món era aquell esglaó, aquell cercle de claror del fanalet, tots dos suspesos en la foscor.

—Au, va! —va cridar en Mikhael des del sender.

En Mal va fer un bot com qui es desperta d’un somni. Em va estrènyer la mà per últim cop abans de deixar-la anar.

—He de marxar —va dir, recuperant el somriure de barrut—. Prova de dormir una mica.

Va saltar àgilment des dels esglaons i va córrer per reunir-se amb els seus amigots.

—Desitja’m sort —vaig etzibar mecànicament, i de seguida m’hauria volgut clavar una guitza. «Sort? Que t’ho passis bé, Mal. Espero que trobis una bonica Grisha, que us enamoreu perdudament i que tingueu plegats un munt de fillets preciosos i fastigosament talentosos».

Em vaig quedar als esglaons, morta de fred, observant com desapareixien pel sender, encara sentint l’escalfor de la mà d’en Mal sobre la meva. «En fi —vaig pensar mentre m’aixecava—. Potser caurà en una rasa pel camí».

Vaig tornar al barracot, vaig tancar bé la porta darrere meu i vaig agrair ficar-me dins el sac.

S’esquitllaria aquella noia Grisha dels cabells negres fora del pavelló per trobar-se amb en Mal? Vaig treure’m del cap aquest pensament. No era assumpte meu, i en el fons tampoc ho volia saber. En Mal mai no m’havia mirat com havia mirat aquella noia, ni tan sols com mirava la Ruby, i no ho faria mai. Tanmateix, el fet que encara fóssim amics era més important que tot això.

«Fins quan?», va dir una empipadora veueta dins el meu

cap. L'Alexei tenia raó: les coses canviaven. En Mal havia canviat per millorar. S'havia tornat més atractiu, més valent, més gallet. I jo m'havia fet... més alta. Vaig sospirar i em vaig girar de costat. Volia creure que en Mal i jo sempre seríem amics, però havia d'assumir el fet que seguíem camins diferents. Estirada a les fosques, mentre esperava adormir-me, em vaig preguntar si aquests camins ens continuarien separant cada cop més i si arribaria el dia en què ens tornaríem estranys l'un per a l'altre.